

Janusz Święciński

Wspomnienie pośmiertne

W dniu 30 października po ciężkiej chorobie zmarł w Gdańsku emerytowany naczelnik Wydziału Zagospodarowania Lasu OZLP w Gdańsku mgr inż. Janusz Święciński.

Janusz Święciński urodził się 19.V.1905 roku w Nowinach, w pow. Ostrów Mazowiecki, woj. warszawskiego. Był synem nadleśniczego. Wcześnie osierocony przez ojca musiał borykać się w młodości z ciężkimi warunkami materialnymi. Trudno życie zahartowało Go i nauczyło pracowitości. Ucząc się, musiał na tę naukę zarabiać korepetycjami.

W 1923 r. ukończył gimnazjum im. Księcia Józefa Poniatowskiego w Warszawie, po czym wstępuje na Wydział Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej, skąd po roku przenosi się na Wydział Leśny SGGW w Warszawie.

Był to człowiek o nieprzeciętnych zdolnościach. Mimo trudnych przecież warunków materialnych i konieczności zarobkowania w czasie studiów — zdaje egzamin końcowy w 1931 r. z wynikiem celującym uzyskując dyplom z odznaczeniem.

Pracę zawodową rozpoczyna już w 1930 r. w nadl. Brok, początkowo jako leśniczy, następnie jako praktykant techniczno-leśny, a od 1934 r. do wybuchu wojny jest adiunktem tegoż nadleśnictwa.

W czasie okupacji do stycznia 1944 r. pracuje, jako leśniczy w nadl. Brok, biorąc aktywny udział w ruchu konspiracyjnym. Zdekonspirowany ucieka i ukrywa się pod przybranym nazwiskiem Edwarda Tokarskiego, wstępuje następnie do oddziału partyzanckiego AK, by brać czynny udział w walce z okupantem aż do wyzwolenia.

Po wyzwoleniu, we wrześniu 1944 r. zgłasza się do pracy w Dyrekcji Lasów Państwowych w Siedlcach i zostaje mianowany nadleśniczym w nadl. Kuflew, w którym pracuje do lipca 1945 r., tj. do likwidacji tegoż nadleśnictwa.

Następnie zostaje przeniesiony do pracy w województwie gdańskim, gdzie po paru miesiącach pracy w Dyrekcji Lasów obejmuje stanowisko inspektora obwodowego w Lęborku. Na tym stanowisku pracuje do 1949 roku, po czym w związku z reorganizacją aparatu inspekcji przeniesiony zostaje do byłej Gdańskiej Ekspozytury Ministerstwa Kontroli.

Ponownie powraca do pracy w OZLP w 1953 r., początkowo jest starszym inspektorem w Wydziale Zagospodarowania Lasu, a następnie od 1958 r. naczelnikiem tegoż Wydziału do czasu przejścia w stan spoczynku w dniu 1.X.1970 r.

Był niezwykle operatywnym pracownikiem. Czynny społecznie. Pełnił funkcje wiceprezesa i prezesa Powiatowego Komitetu ZSL w Lęborku, był członkiem Rady Narodowej w Lęborku, aktywnym członkiem wielu organizacji społecznych. Między innymi był przewodniczącym Komisji Historycznej Koła ZBoWiD Leśników i Drzewiarzy przy OZLP Gdańsk,

oraz wieloletnim wiceprzewodniczącym Zarządu Oddziału Polskiego Towarzystwa Leśnego w Gdańsku.

Należał do leśników o rozległej wiedzy fachowej i dużym doświadczeniu oraz był od wielu lat jednym z filarów leśnictwa gdańskiego. Był wzorem pracowitości. Pracował za siebie i niejednokrotnie za innych. Nie znał co to zmęczenie i nie umiał się oszczędzać. Spalił się intensywnym życiem, które trzeba by oceniać nie liczbą przeżytych lat, gdyż należałoby je liczyć podwójnie, lecz ilością wykonanej pracy.

Miarą Jego zasług jest odznaczenie przez Radę Państwa Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Ponadto był odznaczony Odznaką Grunwaldu oraz odznaką 1000-lecia Państwa Polskiego, odznaką honorową „Zasłużonym Ziemi Gdańskiej” i Złotą Odznaką Polskiego Towarzystwa Leśnego.

Pogrzeb zmarłego przy udziale setek leśników i kolegów odbył się na cmentarzu w Gdańsku-Oliwie w dniu 3 listopada 1971 r.

W imieniu kierownictwa OZLP w Gdańsku i aktywu społeczno-politycznego tego Zarządu oraz w imieniu szerokich rzesz leśników pożegnał nieodżałowanej pamięci Zmarłego w serdecznych słowach dyrektor OZLP mgr inż. Tadeusz Chodnik.

Mogilę zmarłego pokryły dziesiątki wieńców od wielu instytucji i kolegów.

Z. Karpiński